

der i Loven er fastsat, at Amtsforvalteren i Holbæk skal have et Lønningstillæg af 200 Rd. og et forøget Kontorholdsvederlag af 350 Rd., og tilfammen 550 Rd. Det er, hvad man har vurderet den Del af Forretningerne til, som da blev overtaget af Holbæk og altsaa maa antages at være gaaet af fra Filialbestyreren i Ods Herred. Jeg angav før, at den tidligere Amtsforvalter i Ods Herred havde havt i Løn 1,400 Rd. og i Kontorholdsvederlag 900 Rd., altsaa tilfammen 2,300 Rd. Man skulde altsaa antage, at naar den Del af Forretningerne, der gik til Holbæk, blev evalueret til 550 Rd. maatte der blive tilbage for Filialbestyreren i Ods Herred Differensen, nemlig 1,750 Rd., men ærede Medlemmer ville til deres Forundring se, at man kun vurderede det tilbageblivende Arbejde til 600 Rd.; der er altsaa en Forskjel af 1,150 Rd. Sagen er i Virkeligheden den, at man gennem en Lov som den om Nedlæggelsen af Ods Herreds Amtstue, hvor notorisk Summen af præsteret Arbejde bliver forøget, ikke desto mindre har inddraget 1,150 Rd. i det Vederlag, der hidtil blev givet for Arbejdet. Nu staar det til det ærede Medlem at bevise, at denne Inddragning kun var forsvaerlig, naar Amtstuen nedlagdes, og at ingen tilsvarende Afdrag i Vederlaget for Arbejdet kunde have fundet Sted, naar Amtstuen bestod. Kun i saa Fald er Argumentationen rigtig.

Andræ: Nei! Argumentationen vedbliver at være lige rigtig. Den høitærede Finantsminister maa undskyld mig, at jeg ikke kan gaae ind paa hans Betragtning. Jeg har argumenteret saaledes, at, hvad der var tilfaldet ved Amtstuens Nedlæggelse, var en Besparelse. Naar der altsaa kun kan eftervises ved Nedlæggelsen en ringe eller intetværende Besparelse, saa bør den ikke finde Sted. Naar man gaar til Nedlæggelsen under den Forventning at kunne opnaa en stor Besparelse, og det saa oplyses af den høitærede Finantsminister, at man kunde have opnaaet en tilsvarende eller i det Mindste meget betydelig Besparelse uden Nedlæggelsen, saa forstærker det kun de Argumenter, der tale for at opretholde Amtstuen; det er kun en Forstærkning af disse Argumenter, det kan ikke blive Andet. Jeg skal iøvrigt i Anledning af et æret Medlems Forsøg paa at henvise denne Sag til Forhandlingerne i 1870, næst efter at fremsføre, hvad jeg tidligere har sagt, at, naar man har begaaet en Feil, skal man være villig til at indrømme Feilen og se, om man er i Stand til at rette den, tilføie, at jeg aldeles ikke indser, hvad der skulde være forpligtende til den Gang at rette denne stærke Modstand. Loven af 1870 siger ikke med en Tøddel, at Amtstuen skal nedlægges; den siger kun ganske simpelt dette, at, hver Gang det Tilfælde indtræder, at der i en Amtsrådsfreds, hvor der er flere Amtstuer, fremkommer Balance, skal

det tages under Overveielse, om Nedlæggelse skal finde Sted. Det var altsaa rimeligt at bie til Overveielsen kom, før man kom med de stærke Forsøg paa at modsætte sig Nedlæggelsen. Iøvrigt har jeg udtalt, hvad jeg fra mit Standpunkt finder det rigtigt at udtale, og vil nu overlade til det høie Thing, hvilken Beslutning det vil tage.

Krieger: Da Tavshed ved denne Leilighed maatte kunde blive paaberaabt senere — jeg mener ikke Tavshed fra min Side, men dette, at ikke udtryffeligt Omtale af det her berorte Forhold finder Sted fra mere end et enkelt Medlems Side — vil jeg dog sige, at, saa vidt jeg kan skjønne — og jeg har fulgt disse Forhandlinger helt igennem og har havt Del i Forelæggelsen af Loven af 1870 — har virkelig det finantsielle Motiv, Besparelsesmotivet, været det, der har fremkaldt den hele Bestemmelse i Loven af 1870, hvis Karakter nu aldeles nøiagtig blev angiven af det ærede kongevalgte Medlem (Andræ); jeg kan i det Mindste ikke ret tænke mig, hvilket andet Motiv det skulde være, hvorom der her kunde være Tale, end netop en økonomisk Betragtning. Der har utvivlsomt, da denne Bestemmelse blev sat ind i Loven af 1870, været et Nyske om at formindske Oppebørselsudgifterne. Man har ofte hørt Tale om, at Oppebørselsudgifterne være usforholdsmæssig høie, og idet man ikke i 1870 vilde gaa ind paa at undersøge de enkelte Forhold, enedes man, og det i en temmelig snever Bending — Sessjonen var temmelig langt fremrykket — om den Form, Bestemmelsen fik. Jeg tror ganske vist ogsaa, at de Finantsministre, der i de nærmeste Aar derefter have skullet overveie Forholdet, overveie, hvilke Forslag, de skulde gjøre, have betragtet dette Spørgsmaal om, hvilken Besparelse der vilde opnaas, som det Motiv, der væsentlig kom i Betragtning. Om derimod ikke hele Ordningen med Filialer er Noget, man ikke tidligere har tænkt sig, om det ikke er Noget, der er kommet ind, fordi Befolkningen ikke vilde finde sig i de Besværligheder, man oprindeligt havde tænkt paa at paalægge den, skal jeg lade være usagt, det lader sig ikke saa lige dokumentere; men derimod tror jeg rigtignok, det er uimodsigeligt, at der er en væsentlig Forskjel imellem de tidligere Tilfælde og det, der her foreligger. Det Tilfælde, her foreligger, tror jeg er rigtig karakteriseret i Folkethingets Udvalgs Betænkning, naar det hedder: „Iøvrigt bliver, efter hvad der er oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget, den Besparelse for Statskassen, som indvindes ved Embedernes Sammenlægning, kun ubetydelig, idet den væsentlig indskrænker sig til, at der for Fremtiden kun bliver en Pension at udrede, da Filialbestyreren i Kallundborg ikke erholder kongelig Udnævnelse, og som Følge deraf ikke bliver pensionsberettiget.“ Det tror jeg unegtelig er det samme Forhold. Jeg ser ikke, hvorledes det kan miskjendes, at dette